

*Tanec
&
klavirom*

Erotický román

ANDREA M. GUASTELLA

Tanec s klavírom

1. diel série

Andrea M. Guastella

Citáty © by Nerealista, zakladateľ projektu @Adam Kováčik

Text © by Andrea M. Guastella, 2025

Text *Michele* © by Momo12 (taliansky spisovateľ)

Redakčné úpravy: Katarína Kaliská

Translations © by Andrea M. Guastella

Obálku navrhla © by Lívia Tvrdoňová, 2025

Vydavateľ: Andrea Guastella, 2025

ISBN: 978-80-69137-00-4

ISBN: 978-80-570-4420-8 Pdf

ISBN: 978-80-570-4421-5 ePub

ISBN: 978-80-570-4422-2 mobi

S láskou venujem svojim dievčatám.

*„Pustiť bolí...
Ale držať neudržateľné bolí omnoho viac.“*

Anonym

Siena leto 2019

Bolo tak horúco a ja som sa stotočne vyhýbala každému lúču slnka, ktoré dopadalo na starostlivo poukladané kamene chodníka. Tieto posplietané úzke uličky, ktoré tvorili dobre známe kontrády teda historické obvody, boli jednoznačne hlavnou turistickou atrakciou romantickej Sieny. Preslávená mahagónová farba budov počas letnej horúčavy len dopomáhala k tomu, aby z vás v uzulinkých toskánkych uličkách pot stekal ako jej najznámejšia fontána, Fonte Gaia.

Snažila som sa dostať sa pomedzi všetkých tých pomalých a neustále sa zastavujúcich turistov, ktorí si fotili azda každý kameň červeného mestečka.

V lete bolo nesmierne ťažké nájsť ulice Sieny poloprázdne. Hlava na hlave a, samozrejme, každý sa snažil ukradnúť si pre

seba jediný tieň, ktorý popoludní vytvárali vysoké budovy lemujúce uličky.

Na tréning som musela prísť včas.

Vždy meškám. Ale nie vždy mojou vinou.

Hoci vyrazím v celkom slušnom predstihu, okolité udalosti sa nejako zvrtnú a skončí sa to svižným krokom, pri ktorom mi horia lýtka, a objavovaním nových skratkiek.

„Ajaj... tak tu je!“ zavrčala posmešne Lucia a vzápätí sa pozrela na hodinky.

„Meškáš!“ usmiala sa na mňa Lily.

„*Oh Dio!* Ani sa nepýtajte! Som spotená ako americký ragbista a meškám len päť minút!“ Hneď pri dverách som výstražne zdvihla ukazovák a pohľad som venovala ešte stále sa usmievajúcej Lily.

Lily je jedna z mojich dievčat. Tmavovláska, nezvyčajne, netaľiansky vysoká a vďaka hrišnému trénerovi vábila svojimi tehličkami na bruchu celé publikum. Preferovala skôr pohodlné tenisky ako sandále na ihličkách zarezávajúce sa do päty. Vždy som si s ňou rozumela a práve preto sme pred sebou nemali zábrany. A to ani vo chvíli, keď by som niekomu strelila svojím práve prepoteným a dobre zatočeným tričkom.

Lucia bola z nás najrozhodnejšia a najorganizovanejšia. Od začiatku nás udržiavala pokope, a to aj v ťažkých chvíľach, keď sme sa postupne rozliezli na všetky strany sveta. Počas všetkých tých rokov sme sa presúvali kade-tade za prácou, štúdiom, rodinou či stážami. Nie je ľahké udržať vzťahy také, aké sú, a zároveň nebyť *tu*.

Tu, s nami, na tréningu, na vystúpeniach či na večerných zábavách až do rána. Lucia nebola len naša manažérka, ale aj najdôležitejšia spojka. Bez nej by sme už dávno neboli spolu a tanečná skupina Siracusa by už zrejme nepredvádzala svoje sexi telá na parkete v tých najrôznejších kostýmoch. Plavé vlnité vlasy a ostrejšie líčne kosti jej dodávali serióznosť, no zároveň príjemný ženský vzhľad.

Nesmiem zabudnúť na našu Hana. Pekná štíhla blondínka, za ktorou sa otáčali všetci chalani, alebo skôr za jej dokonalým pozadím? Naša zmätkárka, ktorá vždy niečo poplietla alebo prinajmenšom nám všetkým pooblievala najnovšie lodičky na jeden večer. O zábavu sa však postarala kedykoľvek, a tak sme ju všetky mali rady presne takú, aká bola. Spolu s Lily pracovali vo večnom mestefontán niekoľko rokov. Ani hlavné mesto sveta, Rím nás neodlúčilo. Neustále stretnutia, babské jazdy či vystúpenia Lucia organizovala ľavou zadnou. O spoločné chvíle sme teda núdzu nikdy nemali.

Jej sestra Miriam sa k nám pridala síce neskôr, ale poznali sme sa už dávno. Miriam bola Hanina útlejšia verzia, aj keď sa na seba veľmi podobali. Miriam, asi tá najlepšia a najskromnejšia z nás. Lepšiu dušu som ešte zatiaľ nestréla a napriek tomu, že sa narodila v znamení uštipačného Škorpióna, vedela sa porozprávať a dohodnúť s hocikým bez zbytočných konfliktov.

Toto sú moje dievčatá.

Vyrastali sme spolu, tancujeme spolu, dospievame spolu a čochvíľa si spolu zatancujeme aj na našich svadbách.

A, samozrejme, ešte som tu ja. Tak ako baby pochádzam zo Sieny, z toskánskeho mestečka, kde študujem na miestnej univerzite ekonomiku a bankovníctvo. Nič zaujímavé a určite nič, čo by sa vám podarilo v najprestížnejšej banke Monte dei Paschi di Siena. Aj tak sa všetci snažia aspoň o maličkú stáž, pokojne aj zadarmo, veď hlavne že sa nám dostaví tá česť. Na večeru pri tých cenách môžeme všetci jesť len holé chrumkavé grissini.

„Arianna, už sme si zvykli, že chodíš všade neskoro. Nemusíš ani hľadať výhovorky,“ zasmiala sa Hana a na privítanie ma silno objala.

„Radšej sa zlož a pod' tancovať. Rozcvičku si už mala cestou, takže svaly máš určite zahriate,“ naposledy ma dorazila ešte Lucia s úsmevom a pridala sa k nášmu objatiu.

Hlava si to nechcela priznať, no odkedy som sa vrátila zo študijného pobytu v írskom Corku, moja kondícia zjavne zostala tam niekde na parkete vo vychýrených baroch.

Počas celého tréningu som musela makať na dvesto percent, aby som baby aspoň sčasti dobehla. No aj tak som si musela vypočúť poznámky na adresu svojho nezdravého írskoho štýlu. Stala sa zo mňa jedna z dnešných žien, ktoré radšej počkajú na ďalší autobus, ako by mali pobehnúť a stihnúť ten, ktorý práve odchádza.

A mali pravdu. Musela som už so sebou začať niečo robiť.

Niečo, čo moje telo pozná. Tanec a pocit tej nekonečnej príťažlivosti zakaždým, keď vyjdem do ulíc. Moje dlhé hnedé vlasy a gaštanové oči vždy vedeli prilákať niekoľko pohľadov. V dňoch, keď som sa cítila nanajvýš dobre, dokonca aj niečie číslo či pozvanie. Od mojej poslednej známosti síce ubehli dva roky, ale ešte stále som mala problém raz a navždy za tým zabuchnúť dvere. Niet sa čomu čudovať, keďže sa môj bývalý Giacomo ocitol na každej svadbe, ktorú sme za tie dva roky ako hostia navštívili.

Nie ako pár, ale každý s niekým iným.

To *my* už bola minulosť, aj keď pre mňa skôr ešte stále nevyliciteľná prítomnosť. Giacomo je totiž Hanin bratranec, takže sme sa, žiaľ, stretávali viac, ako bolo za daných okolností prípustné. Nerozišli sme sa v dobrom. On na jeden letný hudobný festival, kam sme spolu prišli ako pár, pozval aj svoju druhú frajerku. A tak sme z festivalu už ako pár neodišli. Keď tak nad tým premýšľam, vlastne sme sa ani nerozišli.

Bola som z toho natoľko mimo, že ma moje baby opili tak, že som skončila v nechutne zelenom rybníku a spievala si známe *Bella ciao, bella ciao ciao ciao...*

Zablokovala som si ho na všetkých dostupných sieťach a zariadeniach, lebo tak to bolelo o *niečo* menej. Chudák, nemohol mi napísať ani obyčajnú esemesku, aj keď on taký chudák zase nebol. Zatiaľ čo jeho to zjavne po čase prešlo a zabýval sa so svojou novou kráskou, ja som sa cez to, aj napriek všetkým technickým opatreniam, nedokázala preniesť a zabudnúť už vôbec nie.

Bola som totiž zamilovaná. Tak veľmi a tak krátko, že tomu nerozumeli ani moje baby. Vďaka nim som dokázala aspoň naoko vyšľahať bičom každú myšlienku na neho, lebo keby som to neurobila, určite by ma vyšľahali ony. A to myslím doslova.

Verte či nie, bola to moja prvá láska v živote, hoci krátka. Vraví sa, že ak je to prvá láska, bolí to. A bude vždy bolieť, aj

keď život určil po vašom boku oveľa lepšieho človeka. Bola proste prvá a tá bude vždy iná.

Zjavne však nie pre Giacoma. Jeho prvou láskou som nebola ani ja a ani tá, čo ma nahradila. Dokazovali to hlavne naše intenzívnejšie stretnutia pred mojím odchodom do Írska. Všetci radi počúvame, ako dávať šancu tým, ktorí si to nezaslúžia, a veriť, že tentoraz sa zmenili, neprinesie nič dobré. Ale aj tak to všetci robíme. Až s odstupom času si každý deň ďakujem, že som nepočúvla svoje bláznivé ja a nejakú tú chabú nádej na návrat v čase a necúvla zopár bolestivých krokov späť.

Odišla som.

Bol to nielen odchod, ale aj tie vŕzgajúce chátrajúce dvere, ktoré sa dokázali konečne za tým všetkým potichu zavrieť.

Buchli už niekoľkokrát, ale až teraz sa zavreli pomaly, v mieri a s obrovským nádychom nového vzduchu za nimi. Aj vďaka čistému plášťu, v ktorom som vykročila do sveta, sa mi podarilo konečne zabudnúť s novou známosťou.

Bol to môj súčasný priateľ Tim. Timothy bol typický írsky mládenec s ryšavými vlasmi a veľmi svetlou, až bielou pokožkou. Po skončení štúdia v Corku sa presťahoval ku mne do Sieny a pracoval v preslávenej banke Monte dei Paschi. Naplňal ma láskou a vernosťou, o ktoré som sa konečne nemusela obávať.

„Dnes o deviatej. Nezabudni!“ povedala Lucia a pobúchala ma po pleci.

„Sì, budem tam o deviatej.“ Musela som sa zasmiať, aj keď už vtedy som v duchu zapochybovala, či na deviatu stihnem byť v zákulisí univerzitného plesu.

„Pred nami vystupuje ten známy klavirista. Ako sa len volal, Lily?“ premýšľala Lucia počas vypínania sterea a vkladania tanečných topánok do ruksaku.

„Nepoznáš nášho najznámejšieho pianistu? Ale, Luc...“ podpichla ju Lily a ešte chvíľu nás napíjala svojou odpoveďou.

Vo svete médií, filmu a šoubiznisu bola Lily najinformovanejšia profíčka.

„*Mamma mia!* Žiadna to tu nevie, tak to už vyklop!“ Lucia sa začervenala, a keď si Lily užila svoju minútu slávy, vyklopila to: „Predsa Michele Asturias, dievčatá!“

Nevedeli sme, kto to je, no potešilo ma, že v tréningovej hale moje nedostatky vo svete celebrít neboli jediné, ktoré sa cítili ako smutné, ovisnuté vlajky bez vetra. Hneď po ďalších tréningoch s roztomilými detičkami a s pubertiačkami, s ktorými si hormóny už začali robiť, čo chcú, som vytiahla zo športovej tašky mobil a po zaznení krátkeho signálu jasne vyslovila: „Michele Asturias“.

Nezabudla som sa hneď potom poobzerať ponad plecia, či ma náhodou niekto pri mojich nedostatkoch neprichytil.

Chcete sledovať profil?

Chcem?

Áno.

Prečo nie?

Lily má na svojom profile hádam všetky aspoň trochu známe osobnosti a vie o nich všetko ako prvá.

Prečo teda nesledovať tú najkrajšiu klavírnu hudbu, z ktorej mi vždy naskočia zimomriavky? Dodá mi to väčší prehľad o svete umenia, aj keď trochu iného.

Stále je to umenie, presne tak ako tanec.

Hudba, pohyb, tanec, všetko je prepojené.

A navyše sa mi profesionálne fotky chlapa v rozopnutej košeli celkom pozdávajú.

Po niekoľkokomesačnej írskej pauze, kde si moje svaly a spevnená, vyšportovaná postavička vzali dovolenku, som nabehla na poriadne šialený režim. Časté tréningy s dievčatami, a aj detskú a mládežníckú tanečnú školu,, som ako ich trénerka mávala prakticky skoro každý deň a víkendy nám zaplnenili tanečné vystúpenia v okolitých mestách.

Samozrejme, že som vedela, ako asi dopadne môj príchod na vystúpenie na univerzitnom plese.

Po troch statočne odmakaných tréningoch a odšprintovanej ceste domov, si moje svaly oddýchli, až keď som si sadla na stoličku za oponou v hlavnej plesovej sále. Na rýchlu sprchu a náter veľmi výraznej fasády s pohľadom Šehrezády mi zostalo iba tridsať minút.

„Aspoň že si tu! Čo sa ti zase prihodilo, sa radšej ani nepýtam,“ struhla Lucia, len čo som si zapla pracku na tanečných latinkách.

„Som rada, že mám aspoň mejkap a nič som si nedolámala počas cesty sem.“

„Ari, a nemôžeš skončiť s tými krpcami skôr? Tieto piatky to máš dosť po sebe... Vieš, piatky mávame stále tie vystúpenia a nie vždy hneď za rohom.“ Lily sa ku mne súcitne pritisla.

„Aj som chcela! Ale neuveríš, aké je nesmierne náročné dostať sa z tréningovej haly, zatiaľ čo máš na oboch nohách zavesené tri roztomilé dievčatká, ktoré sa ani náhodou nehodlajú vzdať toho křčovitého zovretia!“ Napoly veselá a napoly na smrť unavená som zvesila hlavu na jej plece.

„Poď sem a daj si za jeden s nami,“ mávla na nás z rohu tmavého zákulisia Hana.

V rukách už držala dva obľúbené drinky, džiny s tonikom. „Ale rýchlo, o chvíľku už ideme.“ Miriam priskočila k nám do kruhu a už aj sme si dopriali poriadny dúšok osviežujúceho nápoja. Krvou sa mi prehnal elektrický prúd, ktorý začal prebúdzáť všetky unavené a utlmené nervy chystajúce sa na poriadny spánok.

Moje telo zrazu začalo vnímať tú prekrásnu klavírnú hudbu šíriacu sa akustickým priestorom. Začalo ma štekliť v žalúdku a v končekoch prstov. Tá nežná neznáma skladba prezentovaná slávnym pianistom v plesovej sále na čiernom lesklom krídlom klavíri ma priviedla do stavu akejsi extázy.

„Toto ma naozaj prebralo!“ zvolala som s drinkom nad hlavou.

„Preto sme ti to objednali,“ usmiala sa Lucia a mávla rukou na znak, že sa máme všetky pripraviť a nasledovať ju k okraju opony.

Dramatické zvuky znejúce z masívneho dreveného klavíra sa začali spomaľovať, až kým celkom nedoznel aj posledný hlboký tón oktávy.

Všetky sme tam len tak v tichosti stáli natlačené jedna na druhú. Nastalo niekoľko sekundové hrobové ticho, až kým sa majster svojho diela za sprievodu veľkého potlesku nepostavil. Až vtedy som si uvedomila, že som sa konečne zhlboka nadýchla. Celý čas som počúvala so zatajeným dychom. Jediné,

čo som videla vo svetle reflektorov, bola elegantná biela košľa s rukávmi vyhrnutými až po mužsky ochlpené predlaktie a... a celkom sexi krivky jeho pozadia.

Naozaj sa mu pozerám na zadok? Máme tu medzinárodne uznávaného umelca a ja mu po jeho bravúrnom výkone oceňujem zadok?

Pri tej myšlienke ruka do mňa radšej prevrátila zvyšok vydateného drinku a myseľ sa snažila pripomenúť si prvý vstup, ktorým odštartujeme našu rytmickú brazílsku sambu. Prehodila som si pestrofarebné boa cez ruky a našuchorila perie na zadku.

Len čo som stihla položiť plastový pohár niekam na zem, za ťažkou bordovou oponou zmizla aj Miriam, ktorá stála v rade posledná.

Teda nie tak úplne.

Posledná som predsa vždy ja a toto vystúpenie nie je žiadnou výnimkou.

Čo tu ešte robím? Musím bežať za nimi a postaviť sa do svojej začiatočnej pózy s rukou v bok!

„Asi by ste im tam chýbali,“ prihovoril sa mi okoloidúci muž, ktorému som až teraz mala možnosť vidieť do tváre. Do veľmi charizmatickej tváre s niekoľkými vráskami, jemným strniskom a so zopár šedinami po bokoch.

Ten muž v bielej košeli z pódia nebol nik iný ako ten, ktorý na mňa práve žmurkol a zanechal mi azda najvoňavejší pánsky parfum priamo v nose.

Ten parfum by mali predávať v nejakej známej erotickej predajni ako to najúčinnšie afrodisiakum. Jediné, na čo som sa zmohla, bol jeden nepatrný úsmev v snahe zareagovať čo najrýchlejšie a pritom nedať na sebe poznať, že ma jeho sexepíl dočista omámil.

Ten pohľad mi zostal v mysli ešte dlho. Bolo v ňom niečo žiaduce, niečo, čo nehovorilo len slová, ktoré pán sexi klavirista vyslovil.

Asi by som potrebovala vedro s ľadovou vodou priamo do tváre, aby som sa už konečne rozhýbala a vyšla na to vysvietené pódium.

Nie ľadová voda, ale začínajúce tóny brazílskej samby ma poriadne zobudili a v sprievode divokých rytmov, som svojím perfektne natrénovaným krycím krokom vtancovala priamo zo zákulisia medzi baby. Napojila som sa na správnu variáciu presne včas.

Tak ako vždy, ani neviem, ako ubehli tri rôzne tanečné choreografie, ktoré mali síce len pár minút, ale kondične by dali zabráť aj samotnému zumbovému trénerovi.

Keď začne hrať hudba, svet pre mňa jednoducho prestáva existovať a zabudnem na všetko, čo sme riešili pred vystúpením.

Na všetky starosti s nájomným, so skúškami, ktoré opakujem už hádam tretíkrát, na zlomené srdce či únavu.

Počujem hudbu.

Pieseň, ktorá sa mi prihovára. Nechávam sa ňou niesť po pódii, vínam jej esenciu a pohybmi v jej rytme vyjarím to, čo cítim.

To je tanec.

Umenie, v ktorom telo a hudba splynú v jedno. Hovorím telom a počúvam srdcom.

Šum tleskajúceho publika sa mi postupne začne prebárat až do uší v momente, keď hudba utíchne a telo sa prestane hýbať v rytme srdca.

Potlesk vychádza na povrch postupne a čoraz silnejšie. Umelci ho však počujú a vnímajú inak ako publikum. Eufória a adrenalín zo vzrušenia prichádzajú postupne, keď sa zastaví pohyb a s ním aj zrýchlený tep. Je to celkom určite návykové.

Pri našom elegantne natrénovanom odchode z pódia som sa však z nejakého dôvodu neubránila chuti siahnuť na ten nádherný klavír, ktorý naše rytmické pohyby celý čas zozadu pekne potichu pozoroval. Spontánne som sa ho letmo dotkla končekmi prstov a telom mi zaraz prešiel zvláštny pocit. Ako by som pocítila dotyk samotného maestra, ktorý tento klavír na jeden večer skrotil na svoje tempo.